

Arrest

nr. 227 685 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker merkt voorafgaandelijk op dat hij reeds op 30 april 2019 aan de verwerende partij mededeling vroeg van het administratief dossier, maar dat op het ogenblik van de redactie van huidig verzoekschrift op 8 april 2019 dit administratief dossier nog steeds niet overgemaakt werd aan de raadsman van verzoeker.

Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage. Het recht op inzage houdt echter niet in, noch enige andere rechtsregel bepaalt, dat verweerder verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Verzoeker en zijn raadsheer mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verweerder merkt verder in zijn verweernota terecht op dat, indien verzoeker en/of zijn raadsheer constateerde dat er geen reactie kwam op zijn e-mail van 30 april 2019 - waarvan zich evenwel geen kopie in het administratief dossier bevindt en waarvan verzoeker evenmin enig stuk bijbrengt in het verzoekschrift - waarbij de vraag aan verweerder werd gesteld zijn het administratief dossier over te maken ter voorbereiding van het inleiden van een beroepsprocedure, er dan ook kon worden verwacht dat hij in dezen een diligente houding aannam en het dossier zou inkijken op het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Verzoeker kan geen rechten ontleen aan het uitblijven van enige reactie van verweerder. Hoe dan ook dient erop gewezen te worden dat verzoeker en zijn raadsheer overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Uit het administratief dossier blijkt voor het overige dat verzoekers raadsman slechts op datum van 8 mei 2019 een e-mail getiteld "HYPER URGENT!!! RAPPEL: Y.H.A.(...) - SP 8703201" aan het CGVS heeft gericht ter opvraging van het administratief dossier, die reeds de dag daarop door een daartoe bevoegde medewerker van het CGVS per e-mail werd beantwoord (stuk 1 van de inventaris). Het argument van verzoekers raadsman dat "op het ogenblik van de redactie van huidig verzoekschrift op 8 april [sic] 2019 dit administratief dossier nog steeds niet overgemaakt werd aan de raadsman van verzoeker. Dat de beroepstermijn 10 dagen is" is derhalve bezwaarlijk ernstig en getuigt al evenmin van enige alerte of diligente houding, temeer daar de bestreden beslissing dateert van 26 april 2019 en een eventueel beroep gelet op de termijn van 10 dagen na kennisgeving van de beslissing en de aangetekende zending ervan op 29 april 2019, uiterlijk op maandag 13 mei 2019 aangetekend diende te worden verzonden naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar verzoekers raadsman onderhavig verzoekschrift reeds op 9 mei 2019 bezorgde. Verzoekers argument of voorafgaandelijke opmerking overtuigt derhalve niet.

3. Verzoeker werpt op dat niet nagegaan wordt of verzoeker effectief beschikt over een beschermingsstatus in Malta.

Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker wel degelijk reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het antwoord van het Ministry for Home Affairs and National Security, Refugee Commission (de Dublin Unit) in Malta op 12 november 2018 werd verzoeker immers reeds internationale bescherming verleend in Malta.

Waar verzoeker hekelt dat in het gevoegde antwoord van de bevoegde Maltese instanties, louter wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker reeds een begunstigde is van internationale bescherming in Malta doch hieruit op zich niet kan worden afgeleid welk type internationale bescherming hem aldaar verleend werd, namelijk vluchtelingenstatus dan wel subsidiaire bescherming, merkt verweerder in de

verweernota terecht op dat niettemin genoegzaam vast staat dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Malta en het Commissariaat-generaal zodoende tegemoetkomt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel een subsidiaire beschermingsstatus betreft is derhalve geenszins van doorslaggevend belang.

4. Met betrekking tot de actualiteit van zulk een internationale bescherming die verzoeker reeds verleend werd of de inhoud ervan, evenals, bij uitbreiding de kwestie van de daaraan gekoppelde verblijfsdocumenten, onderstreept verwerende partij vervolgens dat er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Waar de verblijfstitels blijkens de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn. Bijaldien kan er met recht en op goede gronden vanuit gegaan worden dat de internationale beschermingsstatus die verzoeker in Malta verleend werd onverkort geldig blijft behoudens zou blijken dat deze inmiddels zou zijn ingetrokken of opgeheven. Het Commissariaat-generaal noch de Raad beschikken evenwel over enige concrete aanwijzing in deze zin, noch wordt zulks door verzoeker op overtuigende wijze aangetoond met dwingende argumenten, concrete gegevens of enig verifieerbaar element terwijl het aan verzoeker - die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming desgevallend ter discussie stelt - persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker blijft hier echter met het opwerpen van losse beweringen geheel in gebreke.

Waar verzoeker weliswaar landeninformatie (AIDA/ECRE) bijbrengt waaruit blijkt dat “In practice, the issuance and renewal of the residence permits can raise some difficulties for many beneficiaries of protection, mainly due to the lack of provision of practical information, excessive administrative delays in processing applications, burdensome requirements and negative attitude in their regard by public officials” (vrije vertaling: “in de praktijk, kan de afgifte en verlening van verblijfsvergunningen een aantal moeilijkheden teweegbrengen voor veel begunstigen van bescherming, voornamelijk door het gebrek aan praktische informatieverstrekking, excessieve administratieve vertragingen bij het behandelen van aanvragen, moeilijke vereisten en negatieve attitude vanwege ambtenaren”), wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat verzoeker geenszins op concrete wijze aantoonde dat zulks hem ten persoonlijke titel te beurt is gevallen of noodzakelijkerwijze zijn lot zal zijn in geval van terugkeer, daar uit zijn verklaringen immers blijkt dat hij in het verleden meermaals beroep deed om de Maltese administratie en deze zijn aanvragen ook telkenmale blijkt te hebben ingewilligd. De bestreden beslissing luidt dienaangaande als volgt: “Na in totaal één jaar in Malta, acht maanden in het detentiecentrum en vier maanden in het open centrum, verkreeg u het subsidiair beschermingsstatuut. U verklaart een verblijfsdocument getiteld ‘subsidiaire bescherming’ te hebben gekregen (zie notities, p. 19). U verklaart dat uw verblijfsvergunning in 2018 verviel. Eerder echter vernieuwde u jaarlijks uw verblijfsvergunning. Of u bij terugkeer uw verblijfsvergunning zou kunnen vernieuwen, weet u niet. Er bestaat echter geen indicatie dat u dit niet zou kunnen doen. Aangezien u wilde reizen, vroeg u een identiteitskaart aan die oktober 2018 verviel (zie notities, p. 19-20). Nog vroeg u eind 2017 een paspoort aan in Malta waarvoor u 60 euro diende te betalen (zie notities, p. 18). U verklaart uw documenten bij aankomst in Nederland te hebben afgegeven aan de smokkelaar die met de noorderzon verdween.”

Voor zover verzoeker opwerpt dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek heeft gevoerd naar diens mogelijkheden tot terugkeer naar Malta, merkt verweerder in de verweernota op dat het te dezen niet aan het Commissariaat-generaal toekomt om a priori enig onderzoek te verrichten, daar er zoals gezegd slechts één enkele voorwaarde verbonden is aan de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, met name dat de verzoeker “reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”; dat noch uit de tekst van deze bepaling noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties voor zover er voldaan is aan deze voorwaarde.

5. Verzoeker herhaalt voorts zijn persoonlijk wedervaren in Malta en verwijst naar landeninformatie ter zake.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Malta internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Malta verleend werd, te weerleggen, waar hij echter in gebreke blijft nu hij slechts op algemene wijze moeilijkheden inroept waaraan subsidiair beschermden in Malta zouden lijden. De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Malta van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Malta verleend werd, te weerleggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Malta. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee hij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Gelet op voorgaande toont verzoeker nog steeds niet concreet aan dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Malta in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

6. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juni 2019, stelt verzoekende partij dat zij geen commentaar heeft. Daar verzoekende partij ter terechtzitting

van 20 september 2019 slechts stelt dat zij geen commentaar heeft, zonder dat zij daadwerkelijk opmerkingen aangaande de in de beschikking van 27 juni 2019 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS